

andre Mindestene, og at der paa den kommer til at staa: „Her ligger Danmarks Rige forsvarelsøst — og æreløst begravet“.

N. P. Jensen: Jeg skal tillade mig at føre Diskussionen tilbage til Vædringsforslagene, og jeg skulde overhoved slet ikke have taget Ordet, naar der ikke var nogle af Vædringsforslagene, som jeg anser det for at være ligefrem min Pligt at fremsætte nogle Bemærkninger til. Under Nr. 147 har Udvalgets Flertal foreslaaet at negte en Bevilling til 1,000 Bagladerifler af Model Nr. 67. Den høitærede Krigsminister har udtalt sig om Spørgsmaalet og beklaget, at man ikke er gaaet ind paa hans Forslag. Jeg beklager det ogsaa; men jeg tilstaa, at jeg beklager det i endnu højere Grad end den ærede Minister, nærmest fordi jeg ikke kan gaa ind paa den Betragtning, at man selv om man fik disse 1,000 Geværer, skulde have, som den ærede Minister udtalte, den Reserve, som man har anset det for nødvendigt at have, for foreløbig at kunne berolige sig. Det er min Overbevisning, at selv om vi fik disse 1,000 Geværer og altsaa havde 45,000 Geværer, havde vi ikke Skygge af Reserve; det er min Opfattelse, og jeg skal gjøre Rede for, hvorledes jeg kommer hertil. Hvis Forholdene medførte, at vi skulde sætte vore 31 Batailloner — jeg regner baade Linie- og Reservebatailloner — paa Krigsfod, saa veed jeg meget vel, at Hærvæsenet siger, at en Bataillons Styrke paa Krigsfod i Reglen er 800 Underkorporaler og Menige; men da vi have uddannet Mandskab i tilstrækkelig Mængde, vilde jeg anse det for fuldkommen urigtigt, om vi ikke gjorde, hvad man gjør andet Steds, og bragte Bataillonernes Styrke op til 1,000 Mand, idet jeg gaar ud fra, at da vi paa andre Omraader, med Hensyn til Føringen og Uddannelsen ere svagere end vore landsynlige Modstandere, saa vilde det være urigtigt, om vi yderligere forøgede Svagheden ved at møde med numerisk svagere Batailloner. Men sætte vi Bataillonens Styrke til 1,000 Mand og tænke paa, at samtidig med Indførelsen af dette Mandskab vil der blive indkaldt Forstærkningsmandskab og Brigadernes Depoter, som skulle afgive Erstatningsmandskab for Afgangen i Linien og Reserven, og at der desuden vil blive indkaldt Mandskab til Skolerne, saa vil det vise sig, at vor Geværbeholdning fuldstændig gaar med, og at vi ikke have et eneste Gevær i Reserve (Ord føreren: Vi have de andre Geværer!). Det ærede Medlem kan ikke mene, hvad han der sagde; det er en fuldstændig Umulighed ved samme Afdeling at have et godt og brugeligt Gevær, der er kendt som saadant, og tillige at have et slet. Jeg kan herom appellere til de Herreres Erfaring, som have tjent i Hæren. De, der aldrig have tjent i Hæren, kunne kun have saadanne visse, om jeg saa maa kalde det, civile Anstuelser, om disse

Spørgsmaal (Afbrydelse). Nei, de Herrer tænke ikke fuldt over Forholdene. Det vilde saaledes være en ren Umulighed ved samme Afdeling at føre Ammunition med til to Slags Geværer. Jeg spørger enhver af dem: Hvis De stod ved Siden af Kammerater, der havde Geværer, som kunde skyde godt paa 12—1,500 Alens Afstand, og man gav Dem selv et Gevær i Haanden, hvormed der kun kunde skydes paa 800—1,000 Alen, vilde De saa ikke føle Dem brystholdne, og ville De anse det for forfarligt at give Folk saadanne Geværer i Haanden? Naar man nu alle andre Steder ved Beregningen af Geværbeholdningens Størrelse gaar ud fra, at man for hver Mand, man tænker paa at sende i Felten, skal have to Geværer, i Frankrig gaar man endog endnu videre og forlanger tre Geværer, saa tror jeg, det er tilstrækkelig paavist, at vi i Virkeligheden ingen Reserve have, og jeg skal tilføje et yderligere Bevis: Under den sidste Krig var vor Geværbeholdning 90,000 Geværer, og det var dog ikke nok. Taget de Allesammen vide, at vi vare langt fra komme op til 90,000 Mand, vare dog Forholdene saaledes, at, naar der i den sidste Del af Felttøget sendtes Mandskab til Lazaretherne som Syge og Saarede, tog man der Geværerne fra dem og sendte dem til Skolerne, og naar da Mandskabet vendte tilbage til Afdelingerne fra Lazaretherne, kom det uden Geværer og maatte gaa uden dette i Dage, ja undertiden endog en Uge. Jeg har nævnt dette Forhold, fordi jeg tror, at ogsaa her er et alvorligt Spørgsmaal, som der er Anledning til at tage under Overveelse. Blandt de andre Vædringsforslag skal jeg gjøre opmærksom paa, at Flertallet under Nr. 163 har foreslaaet at negte en Bevilling til et Lokomobil til en elektrisk Lysmasfine. Jeg tror, at det var ønskeligt, om man gik ind paa denne Bevilling; thi det har vist sig, at de Forsøg, man hidtil har været istand til at foretage med elektrisk Lys, have været utilfredsstillende, fordi man ikke har været istand til at tilveiebringe et Lokomobil, der var kraftigt til at frembringe tilstrækkelig Lys. — I selve Finantslovsforslaget er der til denne Paragraf under Nr. 25 stillet Forlangende om en Bevilling til Omdannelse af Hørræfaldet til Dvølsessterrain. Denne Bevilling er en Fortsættelse af, hvad der har været krævet i de foregaaende Aar. Jeg tillader mig at henstille til den høitærede Krigsminister, om der ikke maatte være Anledning til at forøge denne Bevilling med det Bølsb, som vil være nødvendigt, for at Arbejdet kan udføres med civil Arbeidskraft, idet jeg principmæssig gaar ud fra, at det ikke kan anses for rigtigt, at man tager Tid til Arbejde bort fra Uddannelsesstiden. I de senere Aar er dette Arbejde blevet udført af Garnisonsstyrken her; men det holder som en tung Byrde paa Garnisonen, og saa meget tungere, som Vagtjenerne forholdsvis falder med større